

Slaptoji Sorošo veikla: narkotikai, pinigai, žiniasklaida ir politinė galia

Klifas Kinkedas (Cliff Kincaid) / 2004 m. spalio 27 d.

Sorošas, galbūt, yra didžiausias visų laikų politinis piniguočius.

© 2004 Accuracy in Media, visos teisės apsaugomos.

Lietuvos blaivybės fondas, 2007 m.

Kiek kartų mes girdejome ar skaitėme pasakojimus apie viceprezidento Diko Čeinio (Dick Cheney) senąją firmą *Halliburton* ir jos tariamą įtaką Vyriausybei? *Halliburton* - viešoji bendrovė, turinti daugiau kaip 100 000 darbuotojų, 2001 m. turėjusi 13 milijardų dolerių pajamų. Džordžas Sorošas (George Soros) yra visai *Halliburton* prilygstantis žmogus, kuris, jeigu Džonas Keris (John Kerry) būtų išrinktas prezidentu, įgytų tokį svorį, kad galėtų užsakyti muziką. Kalbama, kad jis yra vertas 7,2 milijardo dolerių. Tačiau jo vaidmuo, perkant Džonui Kerui Baltuosius Rūmus, susilaukė iš esmės teigiamo įvertinimo. Sorošas, taip mums sakydavo, yra „filantropas“, pasišventęs „demokratijai“. Ir priešingai, Respublikonų partija, kaip manoma, yra valdoma politiką darančių piniguočių ir Didžiojo biznio, kaip tie iš *Halliburton* firmos.

Sorošas galbūt yra didžiausias visų laikų politiką darantis piniguočius. Apkaltintas Prancūzijoje neteisėtais biržos sandoriais, Sorošas specializuojasi silpnindamas ar žlugdydamas ištisų valstybių valiutas, vadovaudamasis savanaudiškais interesais. Jis yra žinomas kaip žmogus, kuris sužlugdė Anglijos Banką. Jo galia yra tokia didžiulė, kad vien tik savo pareiškimais jis gali priversti valiutas smukti arba kilti. Kai kiti žmonės nukenčia, jis gali dar labiau praturtėti. Tačiau žurnalistai nenori tirti abejotinių priemonių, kuriomis jis susikūrė savo gerovę, nes jie pritaria Sorošo tikslams išrinkti Džoną Kerį ir demokratų. Keista, tačiau susikrovęs turtus, jis tapo globaliu socialistu, pritariančiu globaliems mokesčiams, taikomiems būtent toms priemonėms, kuriomis jis naudojami turtams sukrauti, – tarptautinėms valiutų spekuliacijoms bei manipuliacijoms.

Žiniasklaida nuolat ignoroja faktą, kad šis vadinamasis „filantropas“ turėjo keletą susidūrimų su įstatymais, kai jis apguldamas šalių nacionalinę ekonomiką bei valiutą. Sunkiai dirbantys JAV verslininkai supranta, kaip Sorošas užsidirbo savo pinigus. Protestuodamas prieš Sorošo viešnagę Toledo Universitete, *Nagle* kompanijų prezidentas ir generalinis direktorius Edvinas Neglas III (Edwin J. Nagle III) pabrėžė „amoralias ir neetiškas priemones, kuriomis jis sukūrė savo gerovę“. Jis pridūrė: „Aš tikrai nemačiau, kad jis būtų savo biografijoje paminėjęs, kaip jis savanaudiškais interesais sužlugdė visos šalies valiutą, dėl ko daug kas galėjo nukentėti.“

Štai, Sorošas pasirašo teismo nutartį Jungtinių Valstijų Apygardos teisme, Vertybinių popierių ir biržos komisijos (Securities and Exchange Commission) byloje, be kita ko ir už manipuliacijas akcijomis, o Terminuotų sandėrių komisija (Commodity Futures Trading Commission) skyrė jam 75000 dolerių baudą už „rizikos ribų“ peržengimą. Pasakojimuose apie Sorošą retai, jeigu išvis, užsimenama apie jo teisinės problemas.

Nepaisant vizijos apie „atvirą visuomenę“, jis steigia nereglamentuojamus „uždaruosius fondus“, kurie yra atviri tik ypač turtingiems klientams, ir nuolat kovoja prieš Bušo paskirto Vertybinių popierių ir biržos komisijos pirmininko pateiktą pasiūlymą reglamentuoti ir prižiūrėti šiuos ofšorinius subjektus. JAV Atstovų Rūmų pirmininkas Denisas Hastertas (Dennis Hastert) pasakė per nacionalinę televiziją, kad niekas iš tikrųjų nežino, iš kur atsirado Sorošo pinigai.

Sorošas kategoriškai neigia, kad gavo pinigų iš narkotikų kartelių ar kokios nors kriminalinės veiklos. Tačiau yra žinomas faktas, kad bent jau kai kurios jo finansinės

operacijos buvo atliekamos ofšoriniu būdu, bankų ir finansiniuose centruose, apie kuriuos plačiai šnekama, kad jie yra palankūs pinigų plovimui. Sorošo fondas yra įsteigtas Olandijos Antilų salose, savivaldą turinčioje penkių Karibų jūros salų federacijoje. Centrinės žvalgybos agentūros žinyne šis regionas yra apibūdinamas kaip „tranzitinis Pietų Amerikos narkotikų gabenimo į JAV ir Europą punktas bei pinigų plovimo centras.”

Kalbama, kad Sorošas supirko didžiąją akcijų dalį viename iš didžiausių Kolumbijos bankų tuo metu, kai Narkotikų kontrolės valdyba (Drug Enforcement Administration) savo studijoje „Kolumbijos ekonominė reforma. Pinigų, gautų už narkotikus, plovimo įtaka Kolumbijos ekonomikai” pateikė dokumentus, liudijančius, kaip svarbiausi narkomafijos vadeivos pasinaudojo ekonomikos liberalizavimu, siekdami nelegalias iš prekybos narkotikais gautas pajamas investuoti į legalų verslą. Ataskaitoje teigiama: „JAV ir Kolumbijos valdžios institucijos turi duomenų, kad kiekviename didesniame Kolumbijos banke esama indėlių, kuriuos sudaro pajamos iš narkotikų... Kolumbijos šaltinis nustatė, kad daugelio bankų ir verslo įmonių slaptieji savininkai yra svarbiausi Kalio (Cali) kartelio nariai.”

Palyginti su sudėtingu jo (Sorošo – red. pastaba) finansinių interesų, kompanijų ir fondų voratinkliu, *Halliburton* atrodo nedaugiau kaip „mamos ir tėčio“ šeimyninė įmonė.

Spaudoje skaitėme kaltinimus, kad *Halliburton* gaudavo Vyriausybės užsakymų ir pasipelnė iš Irako karo. Kur kas mažiau dėmesio buvo skirta tam faktui, kad dėl karo kompanija neteko 54 darbuotojų. Niekas spaudoje nepaminėjo, kad Sorošas pasipelnė iš karo Kosove, kurį jis rėmė kaip prevencinį smūgį Jugoslavijai, nes ten jis valdo investicijų fondą, kuris dabar ten daro biznį. Nors jis moka didelius pinigus, reklamuodamas savo priešišumą Bušo vykdomai demokratijos kūrimo Irake politikai, žurnalistai vis dar rašo apie jį, kaip apie žmogų, turintį demokratijos kūrimo užsienyje reputaciją.

Tačiau jo pozicija Irako klausimu gali skirtis nuo tikrosios priežasties, dėl kurios jis nori atsikratyti Bušo, – tai jo ilgametis noras pritaikyti nacionalinį narkotikų problemos sprendimo būdą, pavadintą „pasitraukti ir įveikti”.

Sorošo ilgalaikis tikslas buvo pakirsti JAV Vyriausybės nacionalinę prieš narkotikus nukreiptą politiką, nebenaudoti nacionalinių ir pasaulinių teisėtvarkos išteklių, prieš prekybą narkotikais. Jis vadina tai „žalos mažinimu”, turėdamas omenyje, kad kriminalinė veikla, susijusi su narkotikų vartojimu, galėtų būti pristabdyta, jeigu valdžia perims prekybą narkotikais į savo rankas ir tieks narkotikus bei narkotikų vartojimo priemones, įskaitant adatas, nuo narkotikų priklausomiems asmenims. Tačiau teisėtvarka būtų vis dar reikalinga, norint, kad narkotikai nepatektų vaikams į rankas. Jeigu už tai negrėstų atsakomybė, Sorošas ketina tokias medžiagas, kaip marihuana, kokainas ir heroinas, platinti ir tarp vaikų.

Jeigu Sorošas galėtų užvaldyti Baltuosius Rūmus ir įgyvendinti savo narkotikų politiką nacionaliniu mastu, daug daugiau milijonų žmonių galėtų dalyvauti eksperimente su pavojingomis psichiką veikiančiomis medžiagomis ir pakenkti sau, savo šeimoms ir visuomenei. Netgi marihuana, kurią žiniasklaida vadina „silpnu” narkotiku, sukelia sunkias neigiamas pasekmes. Naujoje knygoje „Marihuana ir beprotybė” vienas jos leidėjų, Didžiosios Britanijos Psichiatrijos instituto profesorius Robinas Marėjus (Robin Murray), cituoja tyrimus ir liudijimus iš viso pasaulio (kai kurie jų buvo atliekami 40 metų), siedamas marihuanos vartojimą su psichikos ligomis, įskaitant šizofreniją ir psichozę.

Neseniai paskelbtame straipsnyje apie didėjančią jo finansinę ir politinę įtaką, *The Washington Post* kritikavo Sorošą, pareiškdamas, kad jis „deda pastangas, siekdamas

reformuoti kampanijų įstatymus, dekriminalizuoti marihuaną (nebausti už jos vartojimą ir platinimą – red. pastaba) ir pakeisti baudžiamosios teisės sistemą”. Visa tai yra klaidinga, jeigu ne apgaulinga. Jo kampanijas reglamentuojančių įstatymų „reforma” paliko jam įstatymuose spragą, kuria naudodamasis, jis galės, pagal patį *The Washington Post*, girtis „kaip pavienis asmuo, paaukojęs didžiausią pinigų sumą per rinkimų ciklą”. Tad kurgi tie tiriamieji straipsniai apie Sorošą ir jo programą?

Svarbiausia Sorošo programos dalis – jo pasiūlyta kapituliacija kovoje su narkotikais – buvo kruopščiai slepiama nuo Amerikos žmonių per šią rinkimų kampaniją. Karas prieš islamo teroristus, suprantama, yra aktualus dalykas, tačiau karas su narkotikais vis dėlto yra daug svarbesnis milijonams amerikiečių, ypač tėvams, kurie baiminasi Holivudo ir narkotikų kultūros įtakos.

Sorošo vaidmuo formuojant nacionalinę narkotikų politikos strategiją yra vertas ypatingo spaudos dėmesio, nes jo kampanija už narkotikų legalizavimą yra priešiška sutinkama didelės daugumos respublikonų ir demokratų, kurie laikosi požiūrio, kad legalizavimas labai pagilintų narkotikų problemą.

Tačiau dabartinės rinkimų kampanijos metu įvyko didelis pokytis. Sakoma, kad Sorošas „privatizavo” ar pakeitė Demokratų partiją, finansuodamas įvairias liberalias kairiāsias organizacijas, sudarančias šios partijos politinį pagrindą ir sukurdamas naujas „527” organizacijas.

Iš kandidatų, kurie demokratų vardu balotiravosi į prezidentus, Sorošas finansavo Džoną Kerį, Vestlį Klarką (Wesley Clark), senatorių Bobą Grehamą ir Hovardą Dyną (Howard Dean). Jį liaupsino senatorė Hillary Clinton, kurios rinkimų kampanijai į Senatą ir jos politinių veiksmų komitetui Sorošas aukojo lėšų. Jis taip pat aukojo lėšų demokratų senatorių Tomo Dašlo (Tom Daschle), Karlo Levino (Carl Levin), Džono Korzaino (John Corzine), Merės Lendriu (Mary Landrieu), Debės Steibenou (Debbie Stabenow), Čarlzo Šumerio (Charles Schumer), Džozefo Baideno (Joseph Biden), Patriko Lyhi (Patrick Leahy), Polio Sarbeinso (Paul Sarbanes), Tomo Harkino (Thomas Harkin) ir Barbaros Bokser (Barbara Boxer) politinėms kampanijoms. 2002 m. Sorošas parėmė El Gorą (Al Gore), pretendavusį į prezidento postą ir skyrė 153 000 dolerių Demokratų nacionaliniam komitetui. Sorošas, kuris taip pat yra labai artimas Bilui Klintonui, Klintono Vyriausybės valstybės sekretoriaus pavaduotojo Stroubo Tolboto (Strobe Talbott) buvo pavadintas „nacionaline brangenybe.”

Reikšminga yra tai, kad Sorošas ir du jo sūnūs kiekvienas skyrė po 2000 dolerių Oklahomos kandidatui Bredui Karsonui (Brad Carson). Jo oponentas respublikonas, dr. Tomas Kouburnas (Tom Coburn) buvo JAV Atstovų rūmų narys šešerius metus, kur pelnė svarbiausio marihuanos legalizavimo ir finansuojamų adatų keitimo programų, lengvinančių draudžiamų narkotikų vartojimą, priešininko reputaciją.

Kouburnas demaskavo Sorošo stiliaus „žalos mažinimą” kaip būdą pratempti draudžiamų narkotikų legalizavimą pro užpakalines duris. Kouburnas taip pat labai aktyviai rėmė narkotikų testavimą ir netgi kovojo, reikalaudamas, kad būtų testuojami Kongreso nariai.

Kouburnas ir jo personalas savanoriškai atliko narkotikų testus. Jeigu būtų išrinktas į Senatą, sako jo šalininkai, Kouburnas būtų svarbiausias balsas, saugant vaikus nuo piktnaudžiavimo narkotikais pavojų ir mokslinio proto balsas, nukreiptas prieš Sorošo remiamą sąjūdį, kuriuo siekiama legalizuoti narkotikus. Netenka stebėtis, kad Sorošas ir jo sūnūs siekė Kouburno pralaimėjimo.

Sorošas taip pat finansavo Baraką Obamą (Barack Obama), kuris balotiravosi į Senatą demokratų vardu Ilinojuje. *CNSNews.com* teigia, kad „Ne tik pats Sorošas parėmė Obamos kampaniją, bet ir kiti keturi šeimos nariai – Dženifer (Jennifer), sūnūs Džonatanas (Jonathan) ir Robertas (Robert) bei žmona Sjuzen (Susan) – pasielgė taip pat.

Dėl konkrečių rinkiminių kampanijų įstatymų nuostatų Sorošai galėjo visi kartu skirti 60000 dolerių Obamai jo pirminių rinkimų metu.

The New Yorker rašė, kad Sorošas yra artimas Haroldui Ikesui (Harold Ickes), buvusiam Klintono personalo vadovo pavaduotojui, kuris vadovauja Žiniasklaidos fondui (Media Fund)- vienai Sorošo remiamų „527“ grupių. Sorošas jį apibūdina kaip „tikrąjį šalininką“ („real pro“).

Nepaisant kruopščių tyrimų ar net rimtosios spaudos pastebėjimų, Sorošas iškyla kaip kontrkultūros herojus.

Narkotikų kultūros žurnalas, *Heads*, vadindamas jį „Tėtušiu Weedbucks“ („Pinigai už marihuaną“), pateikia ištrauką iš jo knygos *Sorošas apie Sorošą* (*Soros on Soros*), ir teigia, kad „jis meta pinigus būtent ten, kur reikia“. Rugsėjo-spalio numerio straipsnis apie narkotikų kultūrą žurnale *High Times* pripažįsta statomos sumos reikšmę ir nurodo, kad yra „dešimt priežasčių, dėl kurių reikia atsikratyti prezidento Bušo“, o viena jų yra tai, kad, valdant Bušui, „nebus legalizuota marihuana“. Straipsnio užuomina yra ta, kad situacija turėtų pasikeisti valdant Kerui.

Tačiau apie tai nekalbėjo didžioji dalis žiniasklaidos.

Jo partneris, Piteris Luisas (Peter Lewis), kurį „The Washington Post“ išgyrė kaip „vieną iš dešimties dosniausių šalies filantropų“, buvo areštuotas Naujojoje Zelandijoje dėl narkotikų, įskaitant hašišą ir marihuaną.

Humaniškasis Halliburton

Žiniasklaida jį vadina milijardieriumi „filantropu“, kuris užsienyje „propaguoja demokratiją“ ir „demokratinės institucijas“. Jis buvo pakviestas kalbėti Nacionaliniame spaudos klube (The National Press Club) 2004 m. spalio 28 d., prieš pat rinkimus. Bet tolerantiškasis marihuanos vartotojas Džordžas Sorošas, kuris sako, kad pamėgino marihuanos, ir „ji jam patiko“, toli gražu nėra linkęs leisti pinigų vėjais. Jis leidžia pinigus tikslingai, kadangi nori pertvarkyti Ameriką ir pasaulį.

Neseniai laikraštyje *The New Yorker* pasirodžiusiame ilgame Džeinės Mejer (Jane Mayer) straipsnyje jis yra vaizduojamas kaip turintis nesusijusių su pinigais gerų ketinimų, kaip šmeižikiškų išpuolių auka ir kaip žmogus, kuris tiesiog nori, kad jo „idėjos“ „būtų išgirstos“. Tai yra tipiškai pataikūniškas Sorošo veiklos apibūdinimas. Mejer trumpai užsiminė apie jo bendradarbį, Piterį Luisą ir apie jo finansinę paramą „pastangoms dekriminalizuoti marihuaną“, tačiau jai nepavyko nustatyti, kaip pats Sorošas yra atsidaavęs pavojingų narkotikų legalizavimui. Mejer atsekė, kad susitikimas buvo surengtas rugpjūtį, po to, kai demokratų partija pasirašė konvenciją, kritikų pavadintą „milijardierių sąmokslu“, kuriuo siekiama sužlugdyti Bušą. Sorošas ir Luisas dalyvavo šiame privataus pobūdžio susitikime.

Griežtas Sorošo priešinimasis Bušo pastangoms sukurti Irake demokratinės institucijas prieštarauja jo deklaruojamai demokratijos paramai. Tačiau žiniasklaida to nepastebi, nes ji yra priešiška nusiteikusi Bušo politikos Irake atžvilgiu. Mejer, kuri ėmė iš Sorošo išsamų interviu, spėja, kad Sorošas gali „ieškoti įtakos [Kerio administracijoje] dėl pasitraukimo iš Irako“, tačiau jo finansinė parama kandidatui, norint pasiekti tokių tikslų, kai kurių stebėtojų nuomone gali būti „nepakankama“.

Visuomenei turėtų būti neprotinga nepaisyti to, kad jis tikrai pareikalautų įgyvendinti kitas savo „idėjas“, įskaitant narkotikų legalizavimą.

Kartais apibūdinamas kaip ateistas ar agnostikas, Sorošas paskelbė sekuliarizuotos „atviros visuomenės“ viziją. Šiaip ar taip, jo veikla, susijusi su narkotikų legalizavimu, pastarosios rinkiminės kampanijos metu daugeliu atvejų buvo slepiama nuo visuomenės.

Kol Sorošas gali nenorėti atvirai kalbėti apie tai, ko jis tikisi iš Kerio administracijos, jo sąjungininkai akivaizdžiai parodė, ką jie apie tai mano.

2004 m. Nacionalinės organizacijos marihuanos įstatymams reformuoti (NORML), surengtoje konferencijoje, Etanas Nadelmanas (Ethan Nadelmann) iš Sorošo įkurto Narkotikų politikos aljanso (Drug Policy Alliance) buvo paklaustas apie jo sąsajas su Sorošu ir milijardieriaus pastangas įtaisyti Kerį Baltuosiuose Rūmuose. Paklašius „Ar mes ketiname dėl to kreiptis į Aukščiausiąjį Teismą?“ Nadelmanas aptakiai atsakė: „Mes pažiūrėsime“ ir įspėjo, kad gali būti sudėtinga tesėti „visus pažadus“.

Susidarė kritiška padėtis, kadangi JAV Aukščiausiasis Teismas jau svarsto medžiagą apie tai, kad keliose valstijose galioja įstatymai, kurie leidžia tam tikrą „medicininės marihuanos“ vartojimą, o tai pažeidžia federacinius įstatymus, ir prie šio klausimo gali būti sugrįžta ateityje. Tikimasi, kad Aukščiausiasis Teismas 2005 m. birželio 9 d. panaikins Apygardos apeliacinio teismo sprendimą byloje, kurią ginčija Bušo administracija, dėl to, kad dviems federaciniams agentams yra trukdoma imtis priemonių prieš dvi moteris iš Kalifornijos, auginusiomis ir vartojusiomis marihuaną.

Holivudas jau buvo pagautas propaguojant draudžiamus narkotikus.

2004 m. NORML konferencijoje Alenas Pjeras (Allen St. Pierre) iš NORML fondo papasakojo, kaip skirtingos JAV televizijos programos „anonsavo marihuaną ypač teigiamai“. Tos programos buvo tokios: *ER* („Greitoji pagalba“), *Chicago Hope* („Čikagos viltis“), *The Practice* („Praktika“), *Murphy Brown*, *Sports Night* („Sporto vakaras“), *Becker*, *West Wing* („Vakarų sparnas“), *Roseanne*, *Sex in the City* („Seksas mieste“), *Six Feet Under* („Šešios pėdos po žeme“), *Whoopi* („Kokliušas“), *Montel*, *That 70s Show* („Septyniadešimtųjų šou“) ir *Larry David Show* („Lario Deivido šou“). „Šiuos šou žiūri dešimtys milijonų žmonių“, - pasakė jis. – „Štai kodėl yra taip svarbu, kad mes galėtume pajusti ir pademonstruoti kultūros pokyčius.“

Narkotikų kultūros atstovų tikslas šiuo metu yra paveikti JAV Vyriausybę. Sorošas yra svarbiausias jų žmogus.

Bloomberg.com citavo Stroubą Tolbotą, JAV valstybės sekretoriaus pavaduotoją 1994 – 2001 m., kuris sakė: „Kai Džordžas Sorošas skambindavo man ir prašydavo susitikti, aš galėjau kalnus nuversti, kad tai įvyktų. Aš elgiausi su juo kaip su kitos šalies užsienio reikalų ministru dėl visa, ką jis buvo padaręs“. Netgi valdant Bušo administracijai, Sorošas buvo vertinamas kaip svarbi ir įtakinga figūra. Valstybės departamente 2003 m. rugsėjo 16 d. jis pasakė kalbą „Amerika pasaulio bendruomenėje. Ilgalaikio saugumo sukūrimas“.

Taigi pagalvokime apie įtaką, kurią jis turėtų, jeigu beveik vienas nupirktų Baltuosius Rūmus Džonui Kerui ir suvaidintų savo vaidmenį, išrenkant kelis naujus senatorius.

Užuot patyrinėjęs Sorošo pinigų šaltinius, *The Washington Post* skyrelio redaktorius Haroldas Mejersonas (Harold Meyerson) giria Sorošą, sugalvojusį demokratų partijos „privatizavimą“ įkuriant „527“ politines grupes, apeinant tai, ką jis vadina nekompetentingu demokratų partijos aparatu. Kraštutinių kairiųjų *Take Back America* („Susigrąžink savo, Amerika“) forume, kuris vyko birželį, Sorošas buvo nufotografuotas, kai sveikino senatorę Hilari Klinton (Hillary Rodham Clinton), kuri jį supažindino su šia grupe. Ji pasakė miniai, kad „mums reikalingi tokie žmonės kaip Džordžas Sorošas, kuris yra bebaimis ir yra linkęs žengti pirmyn, kai to reikia.“ Jis žengia pirmyn su savo pinigais.

Šiaip ar taip, Mejersonas ir *The New York Times* žurnalistas Polis Krugmanas (Paul Krugman) puolė Atstovų Rūmų pirmininką Denisą Hastertą, keldami klausimus apie tai, iš kur Sorošas gauna savo pinigus.

Sorošas, prisiekęs demokratijos šalininkas, pasinaudojo „527“, kurią jis propagavo, sudaryta spraga rinkimų finansavimo įstatyme, siekdamas suvaržyti „ypatingųjų interesų“ politinę veiklą. Jis pasiekė rekordą, „paaukodamas daugiausiai pinigų nuo pavienio asmens, kurie buvo skirti per rinkimų ciklą“. Šie „ypatingieji interesai“ atsisuko prieš kitus, bet nebuvo taikomi jam. Jis nuo tol investavo milijonus dolerių į prieš Bušą nusiteikusių grupių veiklą ir į veiklą rinkėjus demokratų partijai registruoti, kurių dalis, kaip įtariama, buvo apgavystė.

Jo atsidavimu demokratijai niekada nebuvo abejojama. Tipiškas Sorošą remiančios žiniasklaidos straipsnis buvo *USA Today* („JAV šiandien“) birželio 1 d. publikuotas pasakojimas, padidinęs pasitikėjimą Sorošu, kuriame buvo kalbama, kad Sorošas milijonus žmonių išvadavo nuo komunizmo ir „rėmė demokratiją.“ Pasakojime nebuvo užsiminta apie teismo nuosprendį dėl jo neteisėtų sandorių. Tuo metu, kai Sorošas skyrė tam tikras lėšas antikomunistinėms grupėms šaltojo karo metu, jo karjera buvo skirta pinigams daryti ir įtakai tarp tautų ir žmonių plėsti. Komunizmas jam kėlė grėsmę, kadangi nebuvo svetingas jo investicijoms.

Puikus jo veiklos pavyzdys yra Kosovas. Kaip buvo minėta anksčiau, reikia pabrėžti, kad, pasibaigus Sorošo remtam karui prieš Jugoslavijos provinciją Kosovą, Sorošo fondas 2000 m. paskelbė, kad jis investavo Balkanuose 150 milijonų dolerių, gavęs garantijas iš JAV Užjūrio privačių investicijų korporacijos OPIC (*Overseas Private Investment Corporation*). Jis buvo pavadintas Pietryčių Europos akcijų fondu (Southeast Europe Equity Fund).

Iki 2002 m. OPIC remiamų investicijų dydis išaugo iki 200 milijonų dolerių ir OPIC paskelbė, kad *Soros Investment Capital, Ltd., Fund Yugoslavia* įsigijo kontrolinį akcijų paketą privačiame komerciniame Serbijos banke *Eksimbanka*, ir finansavo Serbijos pirmąją kabelinės televizijos ir plačiajuosčių paslaugų kompanijos - Serbijos plačiajuosčių sistemos tinklą sukūrimą.

Negana to, jo „atvira visuomenė“ negalioja jam pačiam. Nereglamentuojami jo „uždarieji fondai“ yra prienami tik ypač turtingiems žmonėms, bet nekontroliuojami visuomenės ir nepatenkina spaudos smalsumo. Keistame savo karjeros etape jis, kaip kalbama, investavo į energetikos kompaniją, kuriai vadovavo Džordžas Bušas, taip nesėkmingai mėgindamas nusipirkti įtakos per Bušų šeimą.

Kaip minėta, kitu neįprastu atveju, pasaulinis kapitalistas tapo globaliniu socialistu, propaguojančiu globalinius mokesčius, žinomus kaip Tobino mokesčiai, taikomus priemonėms, tokioms, kaip tarptautinės spekuliacijos valiutomis bei manipuliacijos kuriomis jis eksploatavo globalinę kapitalistinę sistemą ir tapo turtingas. Sorošas skelbė, kad Tobino mokesčiai yra „vertingas pasiūlymas“, turint omeny didėjančias tarptautines pajamas ir tai, kad priešinimasis mokesčių įvedimui gali būti įveiktas. Buvo pranešta, kad Sorošo Atviros visuomenės instituto Globalizacijos reformos projekto (Globalization Reform Project) vadovas Tomas Pelis (Thomas Palley) buvo pagrindinis kalbėtojas 2003 m. sausio renginyje, kuris vyko Vašingtone ir kuriame buvo aptariama, kaip įvesti šiuos mokesčius.

„Jis pasidarė savo pinigus senoviškai, Volstryte“, - rašė „Washington Post“ žurnalistas Mejersonas. Faktiškai, jis pasidarė savo pinigus, taikydamas investavimo būdus, kurie nėra prienami eiliniams investuotojams, o jo finansinės intervencijos gali daryti poveikį šalims ir jų ekonomikai.

Sorošas skelbia, kad „527“ organizacijos, kurias jis remia, „kartu su vyriausybėmis kontrolieriais pateikia detalias ir dažnas ataskaitas“. Sausio 9 d. visuomeninės televizijos PBS (Public Broadcasting Service) laidoje „NOW With Bill Moyers“ („DABAR su Bilu Moyersu“), Čarlzas Liuisas(Charles Lewis) iš Sorošo remiamo *Centro už visuomenės*

dora (Center for Public Integrity) įtikinėjo, kad nors Sorošas finansavo „527“ grupes, jis paviešino šiuos paaukojimus, ir, kad tuos pinigus galima patikrinti.

Ir vėl iškyla klausimas, iš kur jis gauna pinigų.

Tai, kad jis pasinaudojo ta įstatymų spraga – įstatyme, kurį jis populiarino, siekdamas suvaržyti išorinių „ypatingųjų interesų“ įtaką rinkiminėms kampanijoms – yra įtartina ir keista. Lygiai taip pat keista, kai Sorošas sako, kad Bušo administracijos reakcija į rugsėjo 11 d. įvykius ir invazija į Iraką privertė jį išleisti milijonus dolerių šioms „527“ organizacijoms, siekiant sužlugdyti Bušą. Tačiau Sorošas pritarė Klintono administracijos prevenciniam Jugoslavijos puolimui, kai nebuvo jokios grėsmės JAV ir kai nebuvo gauta JAV Kongreso sutikimo.

Kol Sorošas važinėja po šalį, kalbėdamas apie tai, kaip nuversti Bušą, daugiausiai dėl jo politikos Irako atžvilgiu, jis nukreipia savo pinigus kitiems kandidatams, kurie nusiteikę prieš karą su narkotikais.

Sorošui palanki nacionalinė žiniasklaida atsisako ištirti Niujorko valstijos Aukščiausiojo teismo teisėjo Bernardo Meilono (Bernard Malone) išvadas. Jis nusprendė, kad nebuvo tinkamas dalykas Dirbančiųjų šeimų partiją (Working Families Party) įtraukti į pirminius apygardos prokuroro rinkimus ir perdavė bylą vietiniams prokurorams bei Niujorko generaliniam prokurorui Eliotui Spitzeriui (Eliot Spitzer) galimam kriminaliniam tyrimui.

Remdamasis pinigais, kuriuos pervedė Sorošas, Deividas Soaresas (David Soares) nugalėjo einantį pareigas apygardos prokurorą Polą Klainą (Paul Clyne) pirminiuose demokratų partijos rinkimuose. Tuo metu, kai buvo nugalėtas Klainas, Etanas Nadelmanas iš Sorošo remiamo Narkotikų politikos aljanso tinklo pasakė, jog jis didžiuojasi, kad jo grupė „prisidėjo prie šių varžybų“, ir „tai, kas įvyko Elbanoje“, turi „nacionalinį rezonansą“. Tai kai kuriuos žmones paskatino iškelti versiją, kad Sorošas, jeigu jam pavyktų atvesti Džoną Kerį į Baltuosius Rūmus, galėtų pakeisti nacionalinę prieš narkotikus nukreiptą politiką.

Kriminalinis lobizmas

Sorošas, kuris gyvena Niujorke, taip pat paaukojo 150000 dolerių Kalifornijoje, rengiant balsavimą už 66 pasiūlymą, siekdamas pakeisti vadinamąjį trijų atvejų įstatymą, kuriuo remiantis teisiamieji, padarę trečią sunkų nusikaltimą, yra nuteisiami 25 metams. Balsavimui prieštaravo valstijos apygardos prokurorai ir teisėtvarkos institucijos.

Kitu nešvankiu atveju, Sorošo stipendija buvo skirta Lindai Evans (Linda Evans), kurios malonės prašymą patenkino Bilas Klintonas, ir kuri buvo ištraukusi į *Weather Underground* („Oras pogrindyje“) teroristų grupę. *Weather Underground* dalyvavo 1981 m. Brinks apiplėšime, į kurį buvo įtraukti trys žudikai, ir daugelyje sprogdinimų, įskaitant ir JAV Kapitolijaus bombardavimą 1983 m. lapkritį.

Baltimorėje (Merilando valstija) OSI (Open Society Institute - Atviros visuomenės institutas) filialo baudžiamosios teisės problemų forume gegužės 12 dieną svečiavosi kita buvusi *Weather Underground* narė Bernardina Dorn (Bernardine Dohrn), kuri vienu metu buvo pareiškusi savo solidarumą su serijiniu žmogžudžiu Čarlzu Mensonu (Charles Manson). Kalbėdama *Weather Underground* „karo tarybai“ Mičigane 1969 m., Dohrn trim pirštais „saliutavo“ Mensonui.

Kaip pažymi Ami Naramor iš Claremonto instituto, „Pavadindama Mensono aukas *Tate Eight*, Dohrn piktdžiugiškai mėgavosi faktu, kad aktorė Šaron Teit (Sharon Tate), kuri tuo metu buvo nėščia, buvo subadyta šakute, kuri įsmigo jai į išcias. „Užkaskite tai. Iš pradžių jie nužudė šitas kiaules, po to jie pietauja su jomis tame pačiame kambaryje, jie netgi įsmeigia šakutę į aukos pilvą! Laukiniai!“ Dohrn, kuri dabar

yra Šiaurės vakarų universiteto Vaikų ir teisėtvarkos centro docentė ir direktorė, buvo Sorošo inicijuoto *Human Rights Watch* (Žmogaus teisių stebėjimo) projekto „vaikų teisių apsaugos“ konsultacinio komiteto narė.

Neatsitiktinai *Weather Underground* pagimdė narkotikų kultūra. Žurnalas *High Times* pavadino šiuo metu kalintį *Weather Underground* narį Deividą Džilbertą (David Gilbert) „politiniu kaliniu antiimperialistu“ ir palankiai atsiliepė apie jo knygą *No Surrender (Nepasiduokime)*. *High Times* sako, kad Džilbertas kovoja dėl „kalinių teisių“ – tai mėgstama Sorošo sritis.

Paskutinis įvykis buvo „Kanapių Vartotojų“ - keistos organizacijos, vienijančios viešai apie savo įprotį pareiškusių nelegalius marihuanos rūkytojus, skirtos garbinti ir šlovinti narkotikus, steigimas. Jos vadovė Mikė Noris (Mikki Norris), kuri sako, kad jos grupė gavo paramą iš Sorošo finansuojamo Narkotikų politikos aljanso, teigia: „Mes gerbiame Džordžą Sorošą“.

Sorošo išlaikomas Narkotikų politikos aljansas remia „marihuanos klubus“, kuriuose šiuo metu platinami narkotikai, kaip manoma „mediciniais“ tikslais. Federacinė valdžia mėgina uždaryti šiuos klubus, bet ši politika gali pasikeisti, jei Sorošas galės patekti ir pradės daryti įtaką Baltiesiems Rūmams. Kelios valstijos parėmė „medicininės marihuanos“ iniciatyvas, kurias finansuoja Sorošas, ir stengiasi tiekti narkotiką ligų gydymo priedanga. Tačiau Amerikos žmonėms neaiškinama apie tai, ar Sorošo kampanija, kuria siekiama susilpninti su narkotikais susijusius įstatymus, bus Kerio administracijos skatinama ir įgyvendinama nacionaliniu mastu.

Vienas iš keleto žurnalistų, tyrinėjusių Sorošo veiklą, yra Džonas Berlau (John Berlau), dirbantis *Insight* žurnale, kuris iškėlė klausimą, ar Sorošas pasipelnė finansine prasme iš savo didelių investicijų į politinę veiklą. Sorošo fondo vadybos atstovas ryšiams Niujorke Maiklas Veičonas (Michael Vachon) pasakė: „Aš netikiu, kad *Insight* žurnalas turėtų sugebėjimų ar norą neiškreiptai pavaizduoti Sorošo veiklą“. Įvartytas į kampa, jis pasakė: „Nėra jokio ryšio tarp politinių pasiūlymų, kuriuos Sorošas rekomenduoja, ir jo paties finansinių holdingų. Jis neteikia politinių rekomendacijų savo asmeniniams turtams padidinti. Tai nėra jo motyvacija“.

Tačiau negali būti jokių abejonių, kad jeigu Sorošo narkotikų legalizavimo planas bus įgyvendintas, turės būti sukurta oficiali infrastruktūra, kuri finansuotų narkotikų gamybą ir platinimą ir kuri valdytų milžinišką pelną, susijusį su narkotikų legalizavimu. Legalizavimas nesumažins pelno už narkotikus, tik jo dalis pateks valdžios institucijoms ir „teisėtoms“ įmonėms. Sorošas turėtų būti pasiruošęs investuoti į šias įmones ir kompanijas.

Jis ruošia pagrindą sukurti sistemą, kuria pasinaudotų valdžios institucijos ir korporacijos, kad galėtų legalizuoti, platinti ir reklamuoti vadinamuosius stipriuosius narkotikus labai panašiai, kaip tabaką ir alkoholį, ir tiekti narkomanams adatas bei narkotikų vartojimo priemones. Iš esmės, Sorošas pasirodo esąs narkotikų legalizavimo finansuotojas, turintis tikslą sukurti naują rinką federacinėms investicijoms, užsakant narkotikų partijas priklausomiems nuo narkotikų žmonėms. Pasirodo, kad Sorošas palaiko vidinę (JAV viduje – red. pastaba) „Adatų parko“ versiją, kur narkomanai ateina susileisti ar parūkyti mėgstamų narkotikų už mokesčių mokėtojų pinigus.

Jo pozicija taip pat pasireiškia ir tuo, kad jis finansuoja ACLU (American Civil Liberties Union – Amerikos pilietinių laisvių sąjungą), kuri taip pat pritaria visų narkotikų legalizavimui – net heroino ir kokaino kreko – ir iš esmės prieštarauja visoms priemonėms, kurios taikomos, siekiant sumažinti narkotikų vartojimą. Kitas šios grupės ekstremistinės veiklos pavyzdys yra tai, kad ji atsisakė Fordo ir Rokfelerio fondų lėšų, taip pat atsisakė dalyvauti Bendroje federacinėje kampanijoje, kadangi paėmus pinigus

reikėtų imtis priemonių, kurios garantuotų, kad grupė neįdarbina teroristų ir neremia teroristinės veiklos.

1993 m. Sorošas pasamdė Ariją Nejer (Aryeh Neier) savo Atviros visuomenės instituto (OSI) prezidentu. Nejeris 15 metų dirbo Amerikos pilietinių laisvių sąjungoje ACLU, įskaitant tuos aštuonerius, kai dirbo nacionaliniu direktoriumi.

Paprastai Sorošas ir jo artimi draugai dabartinį „karą su narkotikais“ laiko drakonišku, nepaprastu pinigų švaistymu ir grėsme pilietinėms laisvėms. O legalizavimas yra pristatomas, naudojantis formuluotėmis apie žalos, susijusias su nelegaliu narkotikų vartojimu ir įsigijimu, mažinimą. Visuomenei niekada nėra pateikiamas trečiasis pasirinkimas – narkotikų pasėlių savo šalyje ir užsienyje išnaikinimas, intensyvūs kariniai ir žvalgybos veiksmai, nukreipti prieš narkomafijos baronus užsienyje, griežtesnės bausmės vartotojams ir prekeiviams bei dažnesni narkotikų testai.

1995 m. Sorošas skyrė dotaciją Užsienio ryšių tarybai (Council on Foreign Relations), kuri po dvejų metų, vadovaujama Metia Fleko (Mathea Flac), parengė išsamią ataskaitą apie JAV tarptautinę narkotikų kontrolės strategiją, pavadintą „Tarptautinės narkotikų kontrolės peržiūrėjimas“. Šiaip ar taip, A.M. Rozentalis (Rosenthal) iš „New York Times“, dalyvavęs darbo grupėje, kuri rengė šią ataskaitą, atsisakė ją pasirašyti, pareikšdamas, kad ji „yra tokia negatyvi savo turiniu ir intonacija, kalbant apie JAV pastangas sustabdyti narkotikų vartojimą, gamybą ir platinimą, jog atrodo, kad ji prilygsta kvietimui šių pastangų atsisakyti...“

Sorošas akivaizdžiai nukreipia savo žvilgsnį į globalinę narkotikų politiką. Jis pasirašė 1998 m. laišką JT Generaliniam sekretoriui Kofi Ananui, kuriame buvo raginama radikaliai keisti globalinę prieš narkotikus nukreiptą politiką. Kitas žmogus, kuris pasirašė laišką, buvo Mortonas Halperinas (Morton H. Halperin), buvęs Nacionalinio saugumo ir gynybos tarybos departamento (Department of Defense and National Security Council) pareigūnas.

Tipiškame pagiriamajame straipsnyje apie Sorošą *USA Today* žurnalistas Rikas Hempsonas (Rick Hampson) trumpai papasakojo apie savo pasitikėjimą „liberalizuotais narkotikų įstatymais.“ Tačiau nieko nebuvo pasakyta apie tai, kaip Sorošas mėgino liberalizuoti ar susilpninti šiuos įstatymus visoje šalyje, ir apie tai, koks yra jo požiūris į nacionalinę prieš narkotikus nukreiptą politiką. Nacionalinė apygardų prokurorų asociacija teigia, kad nuo 1996 m. „valstijų narkotikų įstatymai visoje šalyje keitėsi aliarmą keliančiu greičiu“, ir kad tie pokyčiai pagaliau veda link „narkotikų legalizavimo“. Sorošas šioje ataskaitoje buvo apibūdintas kaip vienas tų turtingų asmenų, kurie „labai gausiai finansuodami“ diriguoja narkotikų legalizavimo sąjūdį, „sumaniai manipuliuodami žiniasklaidą“.

Spalio 18 d. *Newsweek* straipsnyje „Ar gali milijardierius įveikti Bušą“ rašytojas Markus Mebris (Marcus Mabry) teigė, kad net jeigu Bušas nugalės, Sorošas „bus čia“, pasirengęs „kurti naująjį kairinį sąjūdį...“ Sorošas ir kiti „pažangūs turtuoliai“, teigia jis, „pasisitengs sukurti infrastruktūrą“, įskaitant idėjų bankus, fondus ir pilietines grupes, priklausančias šiems „naujesiems kairiesiems“.

Bet Sorošas tai jau padarė. Vėlionis kairiojo sparno rašytojas Voltas Kontreras Šysbis (Walt Contreras Sheasby) pastebėjo, kad Sorošo įtaka yra „viena iš pritildytų kairiųjų sąjūdžio paslapčių...“ ir kad jis (Sorošas) subsidijavo „daugybę Amerikos kairiųjų sąjūdžio aktyvistų grupių, įžymių veikėjų bei publikacijų...“

Mebris visiškai ignoravo Sorošo veiklą, susijusią su narkotikų legalizavimu, ir klaidingai pareiškė, kad jo dalyvavimas šių metų prezidento rinkimų kampanijoje yra šio asmens „pirmasis reikšmingas įsitraukimas į Amerikos rinkimų politiką.“ Mebris ignoravo tai, kad Sorošas finansavo mažiausiai 19 iniciatyvų, skirtų narkotikų įstatymams silpninti.

Žurnalistai kruopščiai slepia savo pačių interesų konfliktus. Visuomeninio kanalo PBS (Public Broadcasting Service) šių metų sausio 9 d. programoje *NOW With Bill Moyers* (DABAR su Bilu Mojersu), Mojersas ėmė interviu iš Čarlzo Liuiso, dirbančio Visuomenės dorovės centre, apie didžiuosius pinigus, skiriamus kandidatams į prezidentus remti.

Tačiau nedaug laiko ir dėmesio tebuvo skirta tam, kaip Sorošas mėgino nupirkti Baltuosius Rūmus ir skirti milijonus dolerių tokioms grupėms kaip *MoveOn.org*, kurios padėtų tai padaryti. Mojersas, buvęs prezidento Lindono Džonsono (Lyndon Johnson) atstovas spaudai, negalėjo pasakyti savo žiūrovams, kad jis yra Sorošo Atviros visuomenės instituto valdyboje ir kad pastarasis pervedė 1,7 milijono dolerių Luisui ir Visuomenės dorovės centrui. Mojersas ėmė interviu iš Sorošo ir transliavo jį 2003 m. rugsėjo 12 d., kurio metu jis pareiškė: „Respublikonų partija buvo užvaldyta saujelės ekstremistų...“ Sorošas buvo pristatytas kaip nekontroliuojamo kapitalizmo priešininkas ir paramos demokratijai bei nacijų kūrimuisi užsienyje šalininkas.

Sorošo remiamos žiniasklaidos galia buvo pademonstruota spalio viduryje, kai kilo sąmyšis dėl *Sinclair Broadcasting* transliuoto filmo „Pavogta garbė“, kuriame keliami klausimai apie Džono Kerio 1971 m. antikarinių liudijimų neigiamą reikšmę JAV karo belaisviams Vietname. Keris pavadino JAV karių karo nusikaltėliais, ir karo belaisviai, apklausti filme „Pavogta garbė“, pasakė, kad tai sukėlė jiems daugiau kančių. Demokratų partija, Kerio kampanija ir įvairios grupės pasmerkė *Sinclair Broadcasting* už ketinimą transliuoti „Pavogta garbė“.

Media Channel.org, *Common Cause* (Bendras reikalas), *the Alliance for Better Campaigns* (Aljansas už geresnes kampanijas), *Media Access Project* (Žiniasklaidos prieinamumo projektas), *Media for Democracy* (Žiniasklaida už demokratiją) ir Jungtinės Kristaus bažnyčios ryšių žinyba surengė prieš *Sinclair* nukreiptą spaudos konferenciją. Jie apkaltino *Sinclair* tuo, kad ji kenkia visuomeninio transliuotojo reputacijai, ketindama transliuoti „propagandą“. Visos šios organizacijos – galbūt išskyrus Jungtinės Kristaus bažnyčios ryšių žinybą – yra finansuojamos Sorošo.

Kairiosios pakraipos žiniasklaidos stebėjimo grupė *Media Matters* (Žiniasklaidos reikalai), kuri taip pat spaudė *Sinclair* atsisakyti planų transliuoti buvusių kariškių liudijimus, buvo „suburta“, padedant Centriui už Amerikos pažangą (Center for American Progress), kurį finansuoja Sorošas.

Puolimas prieš *Sinclair* lėmė tai, kad buvo nukreiptas dėmesys nuo intensyvių ir kontroversiškų žiniasklaidos ryšių su Sorošu, jo fondais ir organizacijomis, kurias tie fondai subsidijuoja, bei teisėtų klausimų apie Sorošo remiamą kandidatą Džoną Kerį. Šios grupės – ir daugelis įžymių žurnalistų, kurie dirba jų valdybose – pavaizdavo *Sinclair* kaip nereikšmingą smulkmeną.

Sorošui palanki žiniasklaida veikia jau daugelį metų ir tebeveikia iki mūsų dienų, kaip yra teigiama šioje ataskaitoje. 1996 m. Deno Raterio (Dan Rather) vedama CBS Vakaro žinių laida pavaizdavo jį kaip filantropą ir humanistą, kaip žmogų, kuris sukrovė turtus, tačiau kuris dabar elgiasi kitaip. Korespondento Antonio Meizono (Anthony Mason) pasakojime buvo nutylėtas jo pasišventimas narkotikų legalizavimui.

Tais pačiais metais Džudita Miler (Judith Miller) iš *New York Times* rašė, kad jis „perkelia savo filantropiją namo“. Kadangi ji trumpai užsiminė apie narkotikų legalizavimo veiklą, straipsnio antraštė skelbė, kad jis pasisako už „socialinį teisingumą“. Jo artimas patarėjas Arija Nejeris (Aryeh Neier), ilgą laiką dirbęs ACLU pareigūnu, buvo apibūdintas kaip „žmogaus teisių gynėjas“.

Kraštinių kairiųjų žurnalas *The Nation* ir jo Nacijos institutas (Nation Institute) buvo remiamas OSI. Žurnalas publikuodavo dažniausiai gražius straipsnius apie Sorošo finansuojamą Centrą už Amerikos pažangą.

1994 m. Sorošas gavo Burtono Benjaminio memorialinį apdovanojimą, per Tarptautinius spaudos laisvės apdovanojimų pietus, kuriuos rėmė Žurnalistų apsaugos komitetas (Committee to Protect Journalists). Penkeriais metais anksčiau OSI gavo keturias stipendijas. Iš viso 220 tūkstančių dolerių, kurios buvo skirtos Žurnalistų apsaugos komitetui. Benjaminas buvo vyriausiasis CBS News prodiuseris ir trumpai vadovavo Žurnalistų apsaugos komitetui iki savo mirties 1988 m.

Sorošo žiniasklaidos ryšiai apima:

- Investavimą į *Times Mirror Company*, Sorošo finansuojamą Žiniasklaidos nuosavybės projektą (Project on Media Ownership), kuriam vadovauja profesorius Markas Krispinas Mileris (Mark Crispin Miller) Niujorko universitete. Jo tikslas yra demaskuoti „žiniasklaidos koncentraciją.“ Bendra 300000 dolerių suma per kelerius metus buvo pervesta minėtai bendrovei iš Džordžo Sorošo Atviros visuomenės instituto (OSI). 1999 m. tyrimas, kurį atliko Žiniasklaidos nuosavybės projektas ir Bentono fondas ir kurį finansavo OSI, nustatė, kad septyniasdešimt devyni procentai suaugusiųjų pageidautų, jog įstatymais būtų nustatyta, kad komerciniai transliuotojai mokėtų 5 procentus savo pelno į visuomeninio transliuotojo sąskaitą.
- Erikas Altermanas (Eric Alterman) iš *The Nation* sveikino Sorošą, kad jis išleido milijonus „švietėjiškoms kampanijoms kartu su *America Coming Together* („Amerika žengia kartu“), rinkėjų balsų rinkimo akcijai su *MoveOn.org* ir tiriamajai veiklai kartu su Centru už Amerikos pažangą“ (CAP) – *kur aš esu vyresnysis bendradarbis...*“ Altermanas pažymi, kad jam priklausantis žurnalas *The Nation* yra laikomas nepritampančiu prie pagrindinės srovės, nes „jo puslapiuose nuolat pasisako Aleksandras Kokburnas (Alexander Cockburn), ilgą laiką buvęs komunistas stalinistas, kurio beatodairiška neapykanta ir Amerikai, ir Izraeliui... teršia rimtų kolegų reputaciją“. Altermano globėjas I.F.Stounas (Stone), buvo apmokamas KGB agentas ir stalinistas.

„Losandželo knygų apžvalgoje“ (The Los Angeles Book Review) Orvilis Šelas (Orville Schell) teigė, kad Sorošas:

- parašė knygą „Tuščia svajonė apie Amerikos viršenybę“ - „glaustą ir argumentuotą knygą“, kuri turėtų „pateikti kandidatams būdą, kaip pradėti kitaip mąstyti apie Amerikos vietą pasaulyje“. Sorošas kalbėjo kovo 3 d. Goldmano Spaudos ir užsienio reikalų forume (Goldman Forum on the Press and Foreign Affairs), kurį parėmė Universiteto koledžo Berklio aukštosios žurnalistikos absolventų mokyklos (UC Berkeley's Graduate School of Journalism). Pokalbis vyko tarp Džordžo Sorošo ir žurnalisto Dino Orvilio Šelo.
- OSI skyrė 60000 dolerių Nepriklausomam žiniasklaidos institutui (Independent Media Institute), kurio generalinis direktorius Donas Heizenas (Don Hazen) yra buvęs *Mother Jones* leidėjas. Heizenas pavadino Sorošą „pažangiu filantropu“. Nepriklausomos žiniasklaidos institutas, pristatydamas savo *AlterNet* projektą, teigia, kad Sorošas „tiki demokratija, pozityviais tarptautiniais santykiais ir efektyviomis strategijomis, kurios, be kita ko, padės sumažinti skurdą“.
- OSI skyrė 75000 dolerių stipendiją Tiriamosios žurnalistikos centrui. Grupės konsultantų valdyboje dalyvauja įžymūs žurnalistai.
- OSI skyrė 246528 dolerius Visuomenės dorovės centrui, kuriam vadovauja buvęs CBS News prodiuseris Čarlzas Luisas, siekiant „paremti Tarptautinį tiriamąją žurnalistiką užsiimančių žurnalistų konsorciumą“. Iš viso 1 milijonas dolerių buvo skirta „Globalinio prieinamumo projektui“ (Global Access Project). Teigiama, kad ši grupė iš Sorošo iš viso gavo 1,7 milijono dolerių.

- OSI skyrė 200000 dolerių Tiriamosios žurnalistikos fondui. Šios grupės tarybai taip pat priklauso įžymūs žurnalistai.
- OSI *Žiniasklaidos tinklo programa* (Network Media Program) skyrė 22157 dolerius žurnalistiniais tyrimais užsiimantiems žurnalistams bei redaktoriams.
- Sorošo fondai skyrė 160000 dolerių *Media Channel.org*, vadinamajam „žiniasklaidos supertinklapiui, kuris pasižymi ypatingu kritiškumu, karštomis naujienomis ir tiriamosios žurnalistikos reportažais, gaunamais iš šimtų organizacijų visame pasaulyje“. Jo vyriausiasis redaktorius yra Denis Šekteris (Danny Schechter), buvęs naujienų programos prodiuseris ir tiriamosios žurnalistikos reporteris, dirbęs CNN ir ABC. Šią organizaciją įkūrė *Globalvision News Network*, kurios tarybą sudaro „svarbiausių pasaulio žiniasklaidos kompanijų vadovai“.
- OSI paaukojo 70000 dolerių kraštutinių kairiųjų pažiūrų *Nepriklausomam žiniasklaidos centrui* (Independent Media Center), arba *Indymedia*, kuris yra žinomas kaip „nepriklausomas naujienų rinkimo kolektyvas“. Federacinės teisėtvarkos žinyba uždarė jo serverius spalio 7 d. Ši akcija, atrodo, buvo susijusi su tarptautinio terorizmo, vaikų grobimo ar pinigų plovimo tyrimais.
- OSI skyrė 600000 dolerių *Žiniasklaidos prienamumo projektui* (Media Access Project), vadinamajai telekomunikacijų viešųjų interesų gynimo firmai, kritiškai nusiteikusiai konservatyviajai įtakai didžiojoje dalyje žiniasklaidos.
- OSI skyrė 30000 dolerių *Žiniasklaidos informuotumo projektui* (Media Awareness Project) - „pasauliniam tinklui, pasišventusiam narkotikų politikos reformai“ ir propaguojančiam „subalansuotą žiniasklaidos požiūrį“ narkotikų klausimu.
- OSI skyrė 20000 dolerių *Pažangiųjų ryšių asociacijai* (Association for Progressive Communications) - „tarptautiniam tinklui... dirbančiam taikos, žmogaus teisių, plėtros ir aplinkos apsaugos labui...“

Turint omeny visus pinigus, kuriuos Sorošas ar jo organizacijos skyrė žiniasklaidos organizacijoms, neturėtų stebinti tai, kad žurnalistai jį myli. Jo tinklapis rekomenduoja lankytojams „pasiskaityti apie Džordžą Sorošą *New York Times*, *USA Today*, *Time Magazine* ir kituose“, kurie visi yra pateikiami tinklapyje ir labai palankiai apie jį (Sorošą) atsiliepia. Jo naujajame tinklapyje pateikiami keli liaupsinantys teiginiai apie Sorošą iš straipsnių spaudoje ir žiniasklaidos pranešimų.

Arba žiniasklaida prisibijo jo turtų ir galios, ir todėl ji yra palanki jo pozicijai vertinant problemas, arba tiesiog nori prieiti prie jo pinigų. Žmonės turi teisę tai žinoti.